

Thiền Sư

Lương Sĩ Hằng

Quang Vinh Thanh Nhẹ

Montreal 12-30-1991

Quang Vinh Thanh Nhẹ

(Bài giảng của Thầy Lương Sĩ Hằng tại Montreal,
Canada, ngày 30- 12- 1991)

Thưa các bạn,

Một năm qua, tràn đầy thử thách, từ thiên nhiên, nhân tạo, nhiều chuyện, từ trong khối óc diễn tiến. Đối với người thực tâm tu hành, thấy rõ con đường đi của chính mình. Chính mình phải đi, chẳng có ai đi dùm. Thực hành, một kỳ công, điều luyện tâm thức, hằng ngày, hằng giờ, hằng phút. Tại sao chúng ta phải làm? Chúng ta phải thực hiện từ giờ, giây, phút, khắc, mới khôi phục được tình trạng thanh nhẹ vô sanh sẵn có từ bao nhiêu kiếp; đã lãng quên, vì sự mê lầm, chấp trước, quên đi khả năng sẵn có của chính mình.

Tạo cảnh cúng lạy, nhờ đỡ, cầu xin. Nhưng mà rất

cuộc hành trình mình phải tự đi, chẳng có ai đi dùm. Hiểu nguyên lý này, mới thấy rõ, ta là một khả năng trong vũ trụ. Phải thực hành, phải gieo rắc cho ta một tâm hồn, một năng lực tự giải, một ý lực thanh nhẹ vô cùng. Không nên mê lầm trong sự mê chấp, và đem tâm thân giam hãm trong một khuôn khổ không tiến hóa được; rồi ảnh hưởng cho mọi người tiến tới cái chỗ bất thông.

Cho nên Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp là tự tu, tự thức, không có nhờ đỡ một người khác, nhiên hậu mới thấy rõ khả năng, sự hiện diện của một tâm linh trên mặt đất này. Có sẵn khối óc, có sẵn chơn tâm từ bi, khai triển rõ rệt. Chính mình phải làm mới có tiến. Chúng ta từ cõi thanh nhẹ bị rơi vào trong cõi ô trược, lấy gì chứng minh thể xác hiện tại. Chúng ta có tâm thức. Chúng ta biết tấn, biết thoái, biết quý trọng thanh tịnh, và nguyện tự giải bỏ sự động

loạn mê lầm của chính mình. Điều này tất cả chúng sanh, nhưn loại đều có, kể cả con thú.

Ngày hôm nay chúng ta vinh quang được làm con người, có cảm thức biết tu học. Nhưng mà phủ nhận khả năng của chính mình, làm sao tạo thành một kỳ công tiến hóa được. Cho nên mỗi mỗi chúng ta phải ý thức rõ ràng, trước khi chúng ta làm một việc, một việc cả suốt kiếp người; thực hành giải mở, khai triển, tiến hóa rõ rệt.

Trong bao nhiêu năm nay, chính bản thân của tôi đã thực hành, không có một đêm, một giờ, bỏ phế. Đem thân xác, đem tâm thức, đi thử các nơi, các giới, coi có bị ô nhiễm không, có trần trược không, có mê loạn không? Mọi sự tranh chấp đều giải bỏ trong tâm thức, y như lời giảng và thân xác thực hành không?

Cho nên ngày hôm nay, các bạn khắp năm châu đã

chung vui với tôi và hiểu rõ, trong ngày, năm, tháng mà tôi được phát triển về tâm đạo, và hướng độ chính tôi và ảnh hưởng các bạn đến ngày hôm nay. Không nhiều thì ít, các bạn cũng cảm thức được chính mình phải tu và thấy rõ sự sai lầm của chính bạn. Chính tôi cũng thấy rõ sự sai lầm của chính tôi, tôi mới có cơ hội tiến hóa. Còn như tôi chấp trong sự sai lầm, thì không được. Phải thông cảm, phải phá mê, phá chấp mới cảm thông hành trình tiến hóa của càn khôn vũ trụ, Thượng Đế đã an bài. Chư Phật đã thực hành, đạt thức rõ ràng.

Thiên đàng có thật, mà tâm chúng ta không chịu rời bỏ, cứ ôm chấp trong mê loạn; rồi trách móc đầu này, trách móc đầu kia. Chính tâm thân của chúng ta bất ổn, không chịu sửa, không chịu tu, không chịu thức, lại muốn làm thầy người khác là trật lất rồi, không đúng đường. Chỉ tự thức hào quang nó mới khai mở,

bộ óc nó mới khai thông, lúc đó mới cảm thấy sự thanh nhẹ, phát triển. Trong Kinh Phật cũng có nói Cô Độc Viên, một mình mình tiến hóa, không phải tìm người khác cùng tiến hóa. Chính mình tự tiến hóa, nhiên hậu mới ảnh hưởng những người kế tiếp.

Mỗi người trình độ khác nhau, vạn linh mọi trình độ khác nhau. Tuy đồng nhứt thể, nhưng trình độ khác nhau, trình độ cảm thức đều khác nhau. Vạn linh đồng nhứt thể, nhưng mà cảm thức khác nhau, phải hiểu rõ điều này.

Cho nên lúc chúng ta tham thiền nhập định là chương dưỡng hào quang tâm thức để tiến hóa. Cho nên các bạn đã làm, không nhiều thì ít, qua lời giảng giải của tôi, và sự ảnh hưởng tu hành, coi thân xác này tầm thường, và chính tự nó phải thức giác, cho nó lăn xả bất cứ ở góc nào, coi nó có bị ô nhiễm không, đúng sự

thật không?

Cho nên ngày hôm nay các bạn cũng nghe rất nhiều, nhiều lời chỉ trích, nhiều tâm thức hoang mang, và cảm thấy đường đi của tôi là sai; nhưng mà kỳ thật, chưa hiểu thực hành là gì. Thực hành mới thấy rõ, mới quán thông được sự việc. Chính ta ở trong hành trình mới rõ. Cho nên các bạn đã chung hành với tôi, các bạn thấy rõ và thông cảm những gì tôi đã làm, dành cho những người kế tiếp tiến hóa, không bị mê lầm nữa. Đó là nguyên ý đại nguyện của một tâm linh, phát triển và đóng góp.

Cho nên trên đường đời và trên đường đạo, chúng ta đều có thử thách. Chúng ta thấy rõ cuộc đời là bãi trường thi, mà không dẫn thân vô học làm sao thi. Cho nên nhiều người còn mê chấp, mê làm, điên này, điên nọ, ông lên bà xuống, để làm gì? Để tự hại lấy tâm

thân, không phát triển, tưởng là mình đi đúng đường, sai rồi các bạn. Qui về chơn thức phát triển hào quang, thăng hoa tiến hóa, thì mới có cơ hội lên thiên đàng, học hỏi và hiểu rõ thực chất của chính mình. Tiến tới vô tội phước, thì không còn giam cầm ý thức tiến hóa được. Cho nên chúng ta tu để thức, tu để tiến, tu để hợp thời tiến hóa văn minh. Không phải tu càng tu càng cù lần, ôm mê chấp, bản tánh đen tối ngu si, tưởng chúng ta là khôn hơn người khác, điều đó không có đâu các bạn. Các bạn còn nhiều chuyện phải làm. Các bạn còn phải nhiều cơ hội để điều luyện tâm thức các bạn, nhờ các bạn còn hơn trái banh, các bạn mới được tiến.

Cho nên cuộc sống của chúng ta rất quý, bao nhiêu khía cạnh kích động, phản động chúng ta cảm ơn đó là thầy của ta. Chính nhờ những cảnh phản động kích động, mà chúng ta có cơ hội tiến hóa. Cho nên các bạn đừng có lo, bao nhiêu thiên cơ biến chuyển cũng vậy

đó thôi. Tâm thức các bạn là chánh. Sự biến chuyển của mặt đất là chính mặt đất đã làm ra, tiêu hao xài phí quá nhiều thì phải gặt hái cái bịnh hoạn đó. Ngay chúng ta, hàng ngày ăn uống mất trật tự cũng gây được bịnh hoạn.

Cho nên chúng ta hiểu, tu thiên để tự hiểu, tự thức, thì mới thấy rõ thiên cơ. Mà thiên cơ là gì? Là một câu chuyện kích động để xây dựng tâm linh tiến hóa, chớ không có cái gì quan trọng hết thảy. Cho nên đừng có mê lầm trong thiên cơ. Chạy đông, chạy tây, rốt cuộc không chạy khỏi lưới Trời.

Chỉ tâm thức chúng ta biết tu, biết hướng thượng, biết giải bỏ, thì chúng ta mới đạt thông ở cõi thanh nhẹ. Nếu chúng ta không giải bỏ, thì chúng ta vẫn kẹt ở trong ô trược và không tiến hóa nổi. Địa ngục ở đâu các bạn, ngay trần gian này cũng là địa ngục. Chính

các bạn không giải thông, là các bạn đã mất quyền từ bi chơn thức của bạn mới giải không thông. Nếu các bạn trở về thanh tịnh, từ bi chơn thức thì việc gì cũng thông. Cho nên càng tu, Phật càng xóa tội, do mình tu tiến hóa, cảm thức sáng suốt.

Cộng đồng Chư Phật chỉ biết thương yêu và xây dựng. Thượng Đế chỉ biết thương yêu và xây dựng. Chính chúng ta làm người mà không biết thương yêu lấy chúng ta, làm sao chúng ta lại có được sự thương yêu. Chúng ta phải biết thương yêu tâm thân của chúng ta, chúng ta mới nhận được sự thương yêu của cõi thanh nhẹ.

Mỗi mỗi của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí đều là thực tế tiến thân, không có nhờ đỡ tạm bợ và trì trệ nữa. Đến giai đoạn này mọi người phải đứng lên tự thức, hướng về thanh giới, trực chỉ Thiên Đàng, thì

nhiên hậu mới có cơ hội về quê xưa chốn cũ được.

Vốn thanh tịnh các bạn có, hàng ngày các bạn kiểm soát thì biết rồi. Tôi đang thanh tịnh, tự nhiên một lý luận nào tạo cho tôi chấp tức, lúc đó thì các bạn thấy điện năng khối óc các bạn đi xuống, giam hãm trong gan, sân si phát khởi. Chúng ta càng tu, càng dùng ý niệm nguyên ý của Nam Mô A Di Đà Phật khai triển tâm linh, thì không bao giờ bị ô nhiễm. Sự ô nhiễm nó đem tới cho các bạn ở từ đâu? Trong một giây là các bạn bị ô nhiễm liền.

Một cái lý luận về đạo pháp sai, cũng dẫn cho tâm thức các bạn khổ, khổ bao nhiêu năm mới thức được. Cho nên óc người phàm nghe đạo thì thấy sung sướng, hiểu thì khó hiểu là chơn tâm mình chưa mở, tam giới chưa thông, thượng trung hạ chưa thông. Nghe thì nghe, thấy sướng thiệt, thấy nhẹ thiệt, rút bộ đầu thiệt.

Nhưng mà chúng ta chưa mở. Phải thực hành, phải làm một kỳ công điều luyện tâm thức, chủ nhân ông phải trách nhiệm hoàn toàn. Hường thượng, hướng về chơn tâm, tưởng Trời Phật, tức là tưởng đến chơn tâm của chính chúng ta, đâu có gì động loạn mà phải sợ các bạn? Hàng ngày các bạn biết tưởng đến chơn tâm các bạn, thì các bạn đi đâu cũng thông, chớ không phải đợi lên Thiên Đàng, hay xuống địa ngục. Chỗ nào các bạn cũng đi thông hết.

Điện năng càng ngày càng dồi dào. Điện năng từ bi khai mở, sáng choang trong tâm thức. Giải mở cho mọi nơi mọi giới. Đó là người thực tâm tu về Vô Vi. Khi người giải thông mới là Vô Vi, giải chưa thông, chưa phải Vô Vi. Vô Vi là không còn làm gì nữa, không không thanh nhẹ, trong không còn không nữa kia mà. Tại sao các bạn tu tới ngày nay còn ôm chấp, lý này luận kia để làm gì? Các bạn là vô sanh rõ

ràng. Điện năng từ bi là vô sanh rõ ràng. Tại sao các bạn không mở một chút để cho nó tiến. Trở về đi, trở về nơi đó vốn thanh tịnh, tự do đời đời bất diệt, đó mới là cảnh tự do. Cảnh các bạn đây là không, chưa phải là tự do. Các bạn còn tự do ăn uống, sau ăn uống là nô giam hãm cơ tạng, tâm thức các bạn không tiến triển được.

Tự do phát triển vô cùng hướng về thanh tịnh, đó là cõi tự do đời đời bất diệt; chớ không phải các bạn đòi tự do, rồi lạc vào trong cái óc đua đòi không phát triển. Đến nổi tu cũng đua đòi, có người đua đòi chân lý của Cha, mà chân lý của nó, nó không chịu mở. Có người đua đòi chân lý của Phật, mà chân lý của chính nó, nó không khai. Qua những lời dẫn giải của tôi bên trên, thì các bạn cũng thấy rằng khả năng của các bạn có. Tâm thức khả năng các bạn rất dồi dào.

Năm cũ đã qua, năm mới lại sắp đến, cũng là đường lối thử thách cho tâm linh tiến hóa. Cho nên chúng ta vẫn an lành trụ tâm, tham thiên nhập định. Đó là cơ hội tiến hóa của tâm linh, cứu cánh đời đời kiếp kiếp ở tương lai.

Ngày hôm nay, các bạn đã khai mở được một phần, hiểu được nguyên lý vô sanh, thì các bạn không còn mê chấp. Chung vui thực hành, tận hưởng khả năng sẵn có của chính mình, tiến hóa tới vô cùng tận. Đó là suốt một kiếp người không bị loạn lạc trên đường tu. Muốn tu, phải hiểu nguyên lý này, như lai tánh của các bạn. Bạn có trở về với thực chất như lai, thì bạn mới có cơ hội tương ngộ với Như Lai Phật.

Tôi đã nói, Phật chỉ biết thương yêu và xây dựng. Thượng Đế cũng vậy. Cho nên chúng ta phải biết ta, phải biết thương ta mới có tình người. Nếu các bạn

không biết thương các bạn, thì làm sao có tình người. Không biết thương ở chỗ nào, ăn bậy nói bạ, nay bệnh mai hoạn đủ chuyện, làm sao phát triển được. Chính mình không thương mình, không giúp mình, không có tình người đối với mình; ôm thể xác cũng như chiếc xe, mà các bạn không chịu lo lắng cho nó có trật tự thanh nhẹ, thì đòi hỏi sự thanh nhẹ của tâm linh làm sao được. Thể xác nó nhờ tâm linh, nhưng mà nó bị bệnh hoạn, thì tâm linh phải bị hao mòn, theo dõi, quên khả năng của chính mình. Cho nên tôi thường nhắc các bạn, chúng ta sống ở thế gian có một chút ấm no là đủ rồi, không nên đua đòi. Sự thanh nhẹ đó sẽ tràn đầy trong tâm thức các bạn, và các bạn tiến thân dễ dãi, chớ không phải tôi quen với ông Phật này, tôi biết ông Thượng Đế kia rồi tôi sẽ tiến. Không bao giờ các bạn có cơ hội đó.

Dù các bạn quỳ lạy một trăm năm đi nữa cũng vậy đó

thôi. Tâm thức không sửa, ô trược mê chấp vẫn còn, khối óc đen tối. Học chân lý không hiểu chân lý sẵn có của chính mình, làm sao có cơ hội khai triển? Phải hiểu chân lý của chính mình, mới được khai triển. Cho nên Pháp Lý Vô Vi đề ra là tự tu, tự tiến, giải mở mê chấp, mới giải được nghiệp tâm. Dẹp được dâm tánh, mới thăng hoa, tiến hóa. Còn dâm tánh làm sao tiến hóa nổi. Sự đua đòi tu, một chặp thì đòi vị Phật này, một chặp thì đòi vị Tiên kia, rồi mà lạc vô cỏi âm, toàn là ma dẫn dắt, mà tưởng ta thành Phật. Trật lất, không có trúng.

Cho nên các bạn có cơ hội nghe qua những lời minh chánh của tôi, để hiểu và thức tâm, thì sẽ còn cơ hội tiến hóa. Còn không, các bạn đi theo đường lối tự do mê chấp, cuối cùng sẽ hưởng trong cái chỗ u tối, vô minh. Biết nói thiên hạ mà không biết nói mình. Biết giải cho thiên hạ mà không biết giải sự trần

trước trong tâm thức của mình. Làm sao mô ni châu xuất phát sáng ngời trong vũ trụ được. Đau khổ vẫn hườn đau khổ, ôm chấp vẫn còn ôm chấp. Cho nên các bạn nghe qua, để các bạn phân tách đo lường để các bạn thấy những người đối diện với các bạn tu đến đâu, đã tiến tới chỗ nào, hay đến đâu, mở đến đâu, mà chúng ta phải theo họ. Tới cuối cùng, tôi đề nghị các bạn, phải theo chính các bạn. Chơn tâm các bạn, là Phật là Tiên, là Thánh là Thần. Nếu các bạn không trở về chơn tâm các bạn, là không bao giờ có cơ hội tiến hóa.

Cho nên, chúng ta nhờ sự thử thách của mặt đất này, ngày hôm nay, chúng ta đồng thức, đồng hiểu, đồng tiến, đồng tu. Tình huynh đệ thương yêu, tâm thức của chúng ta không bao giờ xa cách. Chúng ta vẫn hy sinh cho người kế tiếp. Hy sinh cái gì bạn? Hy sinh chuyện đời là chúng ta không đua đòi. Đó là cái hạnh

hy sinh của thế gian thôi. Còn hy sinh của Chư Phật, Chư Tiên, không có giờ phút nào không ban chiếu cho người hướng thượng, tiến hóa. Đó là hạnh hy sinh của Chư Phật, Bề Trên, lúc nào cũng ban chiếu cho phần hướng thượng, tu thân tiến hóa.

Các bạn đừng có lo, lo là Phật không độ. Tâm các bạn không biết thương bạn, tâm làm thì thân chịu là vậy. Tâm các bạn biết thương bạn khai mở, thì chư Phật chiếu cho các bạn, đâu có bỏ các bạn, mà các bạn phải cầu xin. Không nhiều thì ít, cũng mấy chục năm ở thế gian rồi các bạn thấy họ đã từng quì bái Phật gỗ! Bao nhiêu triệu lần, nhưng mà rốt cuộc kết quả, giờ phút lâm chung họ được cái gì? Chúng ta không tu thì thôi, tu thì chúng ta phải nghiên cứu cho kỹ, kết quả nó đi đến đâu? Cuối cùng nó đi đến đâu? Phải hiểu thì chúng ta mới đạt cái hành trình và tạo ra một kỳ công tiến hóa rõ rệt.

Ở mật đất này, tôi không giàu sang hơn thiên hạ, tôi không có hơn thiên hạ. Nhưng mà tôi trở về được với cái không, thực chất trong không, còn không nữa là tôi mới được nhẹ nhàng. Tôi còn ôm không cũng không được. Trong không còn không nữa mới được. Các bạn mới thấy rõ vô sanh rõ rệt. Từ quang rõ rệt, thẳng hoa rõ rệt. Tâm thức bền bỉ và không sai chạy; nếu nuốt được, nhận được nguyên lý vô sanh.

Ôm thể xác mà tu luyện, là chúng ta thương vụn linh trong cơ tạng. Biết thương yêu lấy mình, mới đạt hành trình tu luyện. Đêm đêm lo tu, ngày ngày cảm thức, tôi mới thấy rõ đường đi của chính mình. Chính mình đi chớ chẳng có ai dẫn mình đi cả. Phải đi, đường lối pháp các bạn đã nhận cái pháp rồi, là các bạn chỉ có hành để đi. Thân nan đắc, pháp nan ngộ. Ngày nay các bạn có cả hai, chỉ có hành thôi. Rồi những sự dấy động xung quanh thử thách, các bạn

cũng vẫn tĩnh mà hành để tiến, thì mới có giá trị.

Lắm khi tôi làm cho các bạn bực, để thử tâm các bạn mà thôi. Nhiều chuyện, làm cho các bạn bực, để cho các bạn hiểu, hiểu lấy chính bạn. Đó là chánh đạo tiến hóa.

Thế gian học, phải thi mới có bằng cấp. Người tu phải nhờ kích động, mà giữ bền bỉ lượng từ bi sáng choang, thì Phật mới cho tam diệu tiến hóa. Về tâm linh, các bạn thấy rõ, hành trình của chúng ta chung hành, chung tiến; kẻ đi trước phải đưa lại những cái gì cho người đi sau tiến hóa. Các bạn không có những cuộc thi qua tôi, thì các bạn làm sao cảm thức được nguyên lý vô sanh mà tiến hóa. Chính mình biết thương mình, thì mới tiến hóa, tu học thanh nhẹ. Cho nên mỗi năm đều có tiếng nói của tôi đến với các bạn, từ giai đoạn một, để các bạn tự cảm thức và tự đi,

suốt cả một kiếp làm người. Biết thương bạn, thì bạn mới biết xài khí giới tình thương và đạo đức, nếu các bạn không biết thương bạn, thì không bao giờ biết xài khí giới tình thương và đạo đức, để độ cho nhân loại ở tương lai.

Vui thay và lành thay, ngày hôm nay tôi vẫn khoẻ mạnh, và đàm đạo với các bạn, để các bạn có một cảm thức rõ ràng; và nhận định rõ ràng người đi trước các bạn không lười biếng, không bê trễ, vẫn gom ý lực thẳng hoa rõ rệt, không lạc vào con đường mê chấp tối tăm. Cho nên các bạn vượt qua một năm đã qua, cùng đi với tôi. Ngày hôm nay các bạn sẽ tiến tới một năm sắp đến, là các bạn đã nhận được món quà của người đi trước, tặng các bạn trong đêm Giáng Sinh, trong đêm Giao Thừa, nếu các bạn chịu nghe cuốn băng này.

Vấn tắt ít lời, để các bạn cảm thông lấy bạn và tiến hóa. Tôi không biết nói gì hơn, cảm đầu lo thực hành và đóng góp tùy khả năng sẵn có của chính mình. Tôi tin tưởng rằng các bạn cũng vậy.

Những người tuổi trẻ biết tu, tương lai sẽ chắc chắn là tiến nhanh hơn tôi. Tôi rất cảm phục những người tuổi trẻ chịu tu trong thời đại động loạn này, tràn đầy mê chấp đua đòi; nhưng mà người đã khép mình, lui về thực chất để tự tu, tự tiến là điều vinh hạnh nhất cho phần hồn ở tương lai. Những tuổi trẻ ấy sẽ làm gì ở tương lai các bạn? Sẽ đóng góp cho quần sanh rất nhiều, rất nhiều. Ở chỗ nào đóng góp? Chính nó tu thiền và nó cảm thức nó học được; một giờ thiền, một giác thiền của nó là một khóa học tiến thân. Nguyên lý tròn đầy để đóng góp cho chúng sanh kế tiếp.

Càng ngày, bạn đạo của chúng ta càng đông mà càng hiểu được nguyên lý thanh tịnh vô sanh, thì các bạn sẽ vinh quang trong hành trình tiến hóa rõ rệt. Các bạn chấp nhận cảnh đời là bãi trường thi mà các bạn đã có cơ hội dự thi hiện tại ngay từ trong gia đình, bạn bè, xã hội. Tiến thẳng tới phần hồn thanh nhẹ vô sanh tự giác là điều cao quý nhất. Đời đạo song tu, không bị chèn ép và mê chấp nữa. Lúc ấy các bạn mới sử dụng được khí giới tình thương và đạo đức.

Những lời thực chơn phát hiện từ trong tâm đáy lòng tâm thức của các bạn mà ra. Giải thoát ngay trên mặt đất, kiếp người không còn đau khổ nữa, chỉ chuyên cần lo tu học tiến hóa. Đó là các bạn hưởng được đô la của Ông Trời! Còn đồng tiền hiện tại các bạn nắm được, bỏ được, cất được cũng là giả mà thôi. Xác của bạn còn giả mà tiền của làm sao thật? Các bạn phải hiểu xác của các bạn đúng ngày đúng giờ cũng phải ra

đi. Không có sự thật! Vạn sự trên đời là không. Không có dùng cái hay của người khác mà chính mình quên mình. Phải dùng cái của chính mình tiến hóa mới thấy mình là một khả năng của mặt đất, thì tâm lý nội khoa của mình không bị xáo trộn. Như thỉnh đầu này, mời đầu kia nhưng mà không hành rốt cuộc thì cũng vậy đó thôi. Các bạn mà thỉnh đầu này, mời đầu kia rốt cuộc các bạn không hành thì các bạn cũng là một cuộc động loạn mà thôi, không tiến hóa. Phải hành đúng!

Trăm ngàn con sông cũng chảy về biển; trăm triệu đạo pháp thế gian cũng về Trời, chỉ thực hành đúng hay là không. Nếu các bạn thực hành không đúng mà các bạn cứ đổi chiều hướng liên liên thì không khác gì con chuồn chuồn đang quay, không tiến hóa được. Ủng cho một kiếp làm người! Tu không cảm thức được, ngu si dần dần, phải hiểu rõ mình ngu si dần dần mình mới tiến hóa. Còn chấp, không bao giờ

tiến hóa nổi. Chắc chắn như vậy.

Cuốn băng này để các bạn nghe, và các bạn cảm thức, và các bạn lấy nó làm cây thước đo lường của chúng sanh đang tiến hóa tới đâu. Thấy rõ hạnh nguyện của người tu đến đâu. Phát nguyện được trong đời môi mà tâm thức không thực hành cũng như con người đã tự ghét mình mà thôi. Cho nên có cõi địa ngục đang chờ đợi. Phải biết thương mình thì không có địa ngục chờ đợi, mà ghét mình thì địa ngục chờ đợi.

Cho nên, các bạn vui trong năm mới, vui chung hợp với các bạn cuối năm, khai mở, tha thứ và thương yêu là điều cần thiết để gieo cái phúc điền, từ bi tâm thức phát triển của chính bạn. Nếu chúng ta không biết tha thứ và thương yêu thì chúng ta mất đi cái tâm từ bi khai triển đời đời bất diệt. Phải biết tha thứ và thương

yêu!

Những người chọc phá các bạn là Thầy các bạn mà thôi, không phải người tầm thường. Nhờ họ, chúng ta mới tiến thân. Nhờ họ, chúng ta mới cảm thức được điều thiện lành của Trời Phật. Cho nên chúng ta phải cảm ơn, lấy oán làm ân. Dù các bạn có hao mất của cải đi nữa, rớt cuộc tâm của các bạn không bao giờ mất. Của của Trời không bao giờ mất! Đừng có theo ba tờ giấy lộn đó mà khổ.

Tiền bạc nó dạy con ngu suốt đời là chỗ đó. Vì tiền, vì địa vị. Tu mà cũng muốn có địa vị? Tu mà cũng muốn làm đàn anh? Đó là tạo địa vị. Tu phải mở thức hòa đồng thì nó mới dẹp cái địa vị trần trược trong tâm thức được. Nhưng mà tu mà tạo địa vị cho chính mình là người đó không phải là người tu, người đó là người ngu, không phải người tu. Người ngu mới ôm chấp

địa vị. Người khôn giải mở, thăng hoa tiến hóa, không ôm địa vị của trần gian.

Trần gian là địa ngục trần gian. Vợ, con này kia kia nọ nó đang giam các bạn, chớ không phải là nó giúp cái gì. Đang giam các bạn. Cho nên tôi nói các bạn có vợ có chồng đẻ con thì các bạn đã lãnh một cái tội chung thân khổ sai!!! Nó giam hãm đòi hỏi đủ điều làm cho các bạn bận rộn, các bạn phải hiểu cái tội chung thân khổ sai của các bạn mà thức tâm tu thăng hoa, giải mở nghiệp tâm để tiến về cõi thật Thiên Đàng mới có cuộc sống ở tương lai.

Hôm nay vui, chúng ta cùng có hạnh tu tiến, vui say đời đạo, khai mở tâm linh chung hợp hòa bình, tình thương sống động. Tôi xin cầu chúc các bạn vượt qua một năm và sẽ tiến tới, hưởng lấy Thanh Quang của Bề Trên tốt đẹp đang ban chiếu cho các bạn trong giờ

thức tham thiền, tự tạo kỳ công Thăng Hoa Giải Thoát.

Thành thật cảm ơn các bạn.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên